

УДК 1.316.3

Ч. Цзоу
аспірант кафедри соціальної філософії та філософії освіти
Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова

ЦІННІСНИЙ ВИМІР ВІРТУАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ: МІЖ ТРАДИЦІЄЮ ТА ІННОВАЦІЯМИ

Постановка проблеми. Сфера освіти є важливим соціальним інститутом, оскільки через систему освіти відбувається трансляція соціокультурного досвіду. Потрапляючи до сфери освіти, особистість отримує потужний інтелектуальний заряд для подальшого розвитку і становлення, інтелектуального і професійного зростання та особистісного вдосконалення. «Освіта постає як «занурення» індивіда у потік культурного цілого, пред'явленого історично як передача цінностей від минулого до майбутнього, як зв'язок із вічними проблемами та кінцевими питаннями буття» [1, с. 22].

Проблематика цінностей має декілька напрямів, кожен із них інакшим чином тлумачить походження цінностей в культурі. Один із напрямів концепції цінностей, який є нам близьким за своїми переконаннями, відстоює таку позицію: цінності є продуктом історії та культури, вони не є перманентними, а формуються в певних історико-культурних умовах. Одним із представників цього напрямку є німецький філософ В. Дільтей [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В широкому сенсі проблематика освіти завжди викликала неабиякий інтерес з боку фахівців різних галузей знань, зокрема філософів. Отже, над специфікою освіти та її ціннісним потенціалом для особистості роздумували філософи з найдавніших часів. У різні століття значенню освіти надавали різного забарвлення, проте сучасна світова спільнота однозначно визначає важливість освіти для сучасної особистості як можливості розвитку, самоактуалізації, для становлення людини як гідного громадянина своєї країни.

Розмірковування над проблематикою освіти та філософського підходу до неї знаходимо в наукових напрацюваннях В. Андрущенка, О. Бражника, П. Друкера, В. Кременя, К. Левківської, А. Лиферова, А. Сохничя, В. Табачковського. Проблематика єдиного освітньо-наукового простору в контексті євроінтеграції України розглядається у роботах С. Бондиревої, В. Журавського, М. Згуровського, О. Мельника, а також у дослідженнях В. Кременя, А. Панаріна, Л. Товаянця.

Синтез освітнього та інформаційного компонентів дають підставу для наукових досліджень різних аспектів феномена освіти, зокрема специфіку інформаційно-освітнього середовища досліджували М. Козяр, Л. Панченко, особливості інформаційної освіти розглядається у роботах Є. Архипової, О. Рубанця; місце суб'єкта у сучасному освітньому просторі аналізує О. Плахотнік; сферою дистанційного навчання займався і продовжує працювати над нею ряд фахівців, серед яких слід назвати таких, як В. Биков, Ю. Дорошенко, М. Жалдак (проблеми і питання наукового забезпечення дистанційного навчання); В. Гондюл, Г. Козлакова, К. Корсак, П. Стефаненко (перспективність дистанційної освіти на теренах України і закордоном, прогнозування таких введень і їх подальший розвиток), Г. Антонов, Р. Гуревич, В. Олійник, П. Таланчук, М. Танась, В. Шейко (організаційні основи дистанційної освіти у різних країнах світу та варіанти реалізації таких програм); І. Булах, О. Гондюл, О. Григорова, В. Дейнеко (підходи до контролю та оцінювання знань); П. Асоянц, О. Гон, В. Редько, Г. Чекаль (специфіка використання комп'ютерних та мультимедійних пристроїв з різних предметів); М. Згуровський, В. Гриценко, О. Гороховський, В. Данчук, С. Кудрявцева, Є. Машбіц, О. Мінцер, Н. Панкратова, В. Скуріхін, Г. Теслер, Т. Троянівська П. Федорук (розвиток інформаційних технологій для навчання і освіти).

Метою статті є розкриття аксіологічного потенціалу віртуального університету в сучасному світі.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасному світі роздуми філософів над аксіологічним потенціалом освіти отримали новий імпульс через трансформацію уста-

леного образу освіти і появу таких нових понять, як «віртуальна освіта», «віртуальний університет», а також широке застосування комунікаційних та технічних засобів в процесі освіти: «Світовий процес переходу до інформаційного суспільства, а також економічні, політичні та соціальні зміни, що його супроводжують, прискорюють реформування системи освіти. Передусім це стосується забезпечення доступу до освітньої і професійної підготовки всіх, хто має необхідні здібності та відповідні знання» [14, с. 3].

У цьому контексті С. Терепищій слушно відзначає, що «сучасна освіта перебуває в неявному конфлікті між класичним естетизмом розуму та новітнім утилітаризмом знань, між абсолютним та відносним статусом цінності, загалом між фундаментальною традицією та інновацією. Кожна зі сторін цього конфлікту має своїх прихильників та противників, однак беззаперечним залишається лиш те, що співіснують ці дві протилежні аксіологічні настанови більше не можуть <...> сутність сучасного стану освіти полягає у її проміжному становищі між традиційними та інноваційними ціннісними системами» [11, с. 119–120].

Дослідник О. Кулик констатує двосторонність процесів інформатизації: «Сучасний етап розвитку суспільства обумовлює широке впровадження інформаційних технологій управління в освітню галузь, що, в свою чергу, обумовлює дослідження розвитку інформаційних процесів та інформаційних технологій управління у системі освіти» [5]. Такі зміни дають нам змогу говорити про невичерпну актуальність цієї теми і необхідність переосмислення складу освіти в сучасному світі. На підтвердження думки про необхідність переосмислення місця освіти в сучасному мультикультурному просторі як одному із головних векторів соціального та інтегративного розвитку виступає ЮНЕСКО, проголосивши ХХІ століття «Століттям освіти».

У сучасному філософсько-дослідницькому просторі проблематика освіти посідає чільне місце. Актуалізація проблеми зумовлюється необхідністю перегляду традиційної класичної форми освіти. Зростаючий попит на застосування інформаційних технологій в освіті (наприклад, дистанційна освіта, віртуальна освіта) дає підставу стверджувати, що віртуальний університет – це наступний еволюційний етап освіти, який має широку практику в європейських країнах і впроваджується в український освітній простір.

Такі думки поділяють сучасні дослідники, серед яких слід назвати Ю. Новікова [7]. Успішне проникнення комп'ютеризації майже в усі сфери суспільної діяльності та життя окремого індивіда унеможливило відмову від застосування відповідних технологій. Поява віртуального світу, який є не ірреальним або фантастичним, а скоріше суперреальним [8], дає змогу особистості створювати ідеальний світ із варіативними елементами. Пізніше віртуальний простір та простір освіти зазнали взаємопроникнення, тобто освіта залучилась до віртуального простору, а віртуальна складова відтепер є і в системі освіти. «Сучасне суспільство дедалі більше набирає рис інформаційного. При цьому інформаційне суспільство вимагає нового, більш якісного рівня освіти й нових методів її надання» [10].

Аналізуючи сучасний стан українського суспільства, дослідник О. Кулик відзначає: «Прискорення темпів інформатизації загальної середньої освіти є наслідком глобальної інформатизації українського суспільства» [4]. Ми вважаємо, що включення вітчизняної освіти в світові процеси покращення освітньої та наукової діяльності конструктивно вплине на прогрес суспільства. Більше того, включення вітчизняних університетів у глобальний освітній простір є адекватною реакцією на запити глобалізаційних тенденцій,

виклики міжкультурної взаємодії та бурхливого розвитку інформаційних технологій [11; 12]. Говорячи про поняття «віртуальна освіта», яке є достатньо широким, ми маємо на увазі віртуальний університет, дистанційну освіту, дистанційне навчання, онлайн-освіту та інші сукупні поняття. Далі визначимо основні поняття.

Віртуальний університет є складним структурним комплексом, основним призначенням якого є застосування засобів інформаційно-комунікаційних технологій для передачі інформації в освітніх та навчальних цілях. В умовах сучасного рухливого світу та тих новацій, які внесла інформатизація в світове та українське суспільство, освіта потребує застосування інформаційних технологій в освітніх, навчальних, професійних цілях. Ще одне поняття, яке широко розповсюдилося завдяки світовим освітнім тенденціям – *інформаційні технології* – ми визначаємо таким чином: сукупність методів, засобів, що використовуються за метою отримання, зберігання, розповсюдження і відображення даних для інтересів і потреб користувачів.

Сучасний суспільний розвиток характеризується потужним інформаційним потоком, і водночас дослідники відзначають стрімке збільшення швидкості старіння знань: «Досягнення інформаційних технологій дасть змогу вирішити зазначену проблему шляхом широкого застосування у сфері освіти дистанційного навчання» [7, с. 3]. Сучасний віртуальний університет, за умови наявності необхідних технічних пристроїв і комп'ютерного забезпечення, дає студенту доступ до широкої панелі освітніх можливостей: бази електронних бібліотек, курси дистанційного навчання, віртуальні центри знань, онлайн-консультації із викладачами, доступність системи тестування у будь-який час, відоконференції тощо.

Отже, ми бачимо, що практично всі елементи, які присутні у класичній системі навчання, є доступними у віртуальному університеті, більш того, вони роблять процес навчання гнучким і зручним. Проте одним невід'ємним елементом, який неможливо відтворити за допомогою віртуальної освіти, є реальна комунікація із викладачем. Хоча спробою заповнення цього пробілу є відоконференції та онлайн-консультації у режимі реального часу.

Розглянемо аксіологічну складову віртуальної освіти. Потужність і унікальність ціннісних потенцій, які закладені в освіті, не викликають сумніву. Ціннісний потенціал освіти розкривається у її специфічних аксіологічних векторах. Л. Панченко формує їх таким чином [9, с. 159]:

- 1) внутрішні цінності функціонування освіти;
- 2) зовнішні цінності, що індукуються;
- 3) інструментальні цінності освіти;
- 4) продуковані цінності в освіті.

Під першими маються на увазі академічні, управлінські, педагогічні цінності та цінності, сконцентровані на зайнятості випускників (тут головними цінностями виступають індивідуальність, запити суспільства, викладацькі цінності, цінності навчальної діяльності та оцінювання її результатів). Під другими маємо на увазі ті цінності, що виводяться, а іноді нав'язуються суспільством чи державою. Третя позиція відображається в цінностях матеріального, соціального, та статусно-престижного характеру (вплив якості освіти на оплату праці, соціальну мобільність, варіативність професійних пропозицій та підвищення статусності). Остання категорія в цій градації відображає ті сформовані якості особистості та суспільства, які детерміновані освітою: відповідальна особистість зі світоглядними установками та наявні умови і можливості для її реалізації, можливості освітянина втілювати й реалізовувати власні інтереси та цілі.

Як ми вже зазначили, поява віртуальної освіти зумовила необхідність перегляду традиційних засад освіти. Отже, і ціннісний потенціал освіти та ті переваги, які пропонує віртуальна освіта, також потребують переосмислення. Ми можемо виділити ряд позитивних моментів, які демонструють ефективність функціонування віртуальної освіти і віртуального університету як комплексної системи. Отже, переваги віртуального університету відображаються перш за все на запитках багатьох сучасних людей. Вони направлені на умови діяльності навчальної та

професійної сучасної особисті: гнучкість та економія часу, можливість технічного доступу, віртуальність, можливість доступу з будь-якого куточку світу, в тому числі до учбових матеріалів. Сучасний рухливий світ змушує людину шукати можливості узгодження роботи і навчання, в чому на допомогу приходять віртуальний простір та супутні технічні пристрої.

Однією із проблем, яку вирішує віртуальне навчання, є неможливість фізично бути присутнім в університеті. З цим успішно справляється дистанційна освіта. Така форма навчання не потребує фізичної присутності, проте дає можливість навчання в інтерактивному режимі. Слід відзначити, що високий відсоток самостійної роботи та самостійного освоєння матеріалу не виключає викладача із процесу навчання, оскільки в дистанційне навчання включений консультативний супровід викладача.

Ще одна проблема, яка може виникнути у сучасної людини, що змушує її обрати освіту на користь її віртуальної форми, це економія часу. Можливості сучасної людини є достатньо широкими, що дає змогу поєднувати кар'єру, навчання і власні захоплення. Тому віртуальне навчання дає змогу у зручному режимі долучатися до матеріалу і засвоювати його у зручний час за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій. До того ж з метою економії часу всі матеріали представлені у віртуальному просторі і учасники мають постійний доступ до них. Віртуальний простір дає змогу швидкого доступу до інформації та оперативного використання постійно виникаючих нових досягнень. Людина, яка обирає віртуальне навчання, впевнена у тому, скільки часу і можливостей вона може витратити на навчання і використовує це час максимально ефективно.

До списку позитивних сторін, які превалюють у віртуальній формі навчання, слід також додати економічний фактор (нижча вартість навчання), інформаційну насиченість процесу, можливість самостійно розподіляти власний час, можливість засвоювати новітні технології, програми разом із навчанням, орієнтацію лише на власний рівень знань без групової роботи зі студентами різних рівнів.

Чимало сучасних українських та зарубіжних престижних університетів вдало поєднує різноманітні форми навчання: очну, заочну, дистанційну тощо. Такий вибір дає змогу самостійно обрати форму навчання яка є найбільш зручною для власного темпу життя. Наявність такого різноманіття форм навчання та можливостей засвоювати навчальний матеріал є правильною реакцією (а нині – уже навчальною нормою) на стан сучасного суспільства, можливості якого детермінуються досягненнями науки і техніки.

Як зазначає сучасний український дослідник О. Мельник, «безпосереднє застосування комп'ютерних мереж у сфері освіти пов'язано з розробкою новітніх освітніх та навчальних програм, застосуванням інтернет-технологій у навчальному процесі, створенням електронних бібліотек, довідково-інформаційних систем, систем менеджменту в освіті, автоматизацією та інформаційним супроводженням документів про освіту, використанням спеціалізованих банків даних і знань, дистанційним навчанням» [6, с. 87]. Навчальні заклади, які забезпечують отримання освіти інформаційно-комунікаційними засобами, можна поділити на три категорії за рівнем впровадження віртуальних елементів.

До *першої категорії* відносимо університети, які поєднують традиційну освіту із елементами інформаційно-комунікаційної складової (наприклад, комбінування традиційних іспитів та тих, що проводяться із залученням віртуального простору, переведення курсів у віртуальну форму, наповнення сайту учбовими матеріалами, комп'ютеризація навчального процесу тощо).

Другу категорію складають навчальні заклади, які будують процес навчання на інтернет-базі. В такий спосіб здійснюються усі процеси, починаючи з вибору курсів і оплати навчання, завершуючи самим процесом навчання та проведенням консультаційних та екзаменаційних сесій – це є віртуальний університет в повному значенні цього слова.

Третя категорія – заклади, які розміщують в Інтернеті лише рекламно-ознайомчу інформацію без учбового навантаження (інформація про заклад, розклад занять, дати се-

сій, каталоги бібліотеки, сповіщення, фото, новини і заходи тощо). Перша категорія становить більшість університетів, на відміну від другої і третьої категорій.

Загалом, аналізуючи ціннісний аспект віртуального університету в більш широкому сенсі, ми виходимо на проблематику освітнього простору. Розробка такого наукового, освітнього, учбового інформаційного поля актуалізувалася через протікання інтеграційних процесів в сфері освіти. Вливаючись до єдиного політичного, економічного, фінансового, туристичного простору, Україна виділяє одне із пріоритетних завдань – створення єдиного наукового та освітнього простору. Як відзначає у своїх дослідженнях О. Мельник [6], нині в світі існує понад сотні науково-освітніх комп'ютерних мереж, найвідоміші серед яких знаходяться в Німеччині, Канаді, Британії, Голландії, Франції, Росії, Україні та інших країнах. Такі освітні мережі, безперечно, мають свою специфіку, оскільки зорієнтовані на освітні, навчальні, науково-комунікаційні задачі, і включають в себе такі риси сучасної освіти [6, с. 87]:

- 1) виникнення й розвиток глобальної системи освіти;
- 2) кодифікація знань та розвиток нових технологій;
- 3) навчання протягом всього життя;
- 4) орієнтованість на синтез найновіших наукових знань і методологій;
- 5) широке застосування інноваційних інформаційних технологій.

В рамках єдиного науково-освітнього простору, окрім виникнення нових форм навчання, про які зазначили вище, також встановлюються соціальні зв'язки між навчальними закладами, науковими центрами, звичайними співробітниками і провідними фахівцями закладів із різних куточків світу, виникають нові форми освітньої діяльності (наприклад, віртуальні лабораторії). Таким чином, віртуальний простір слугує не лише місцем для наповнення інформації в односторонньому режимі, а й засобом комунікації наукових спільнот і самих науковців. Слід відзначити, що в такому режимі роботи інформація розповсюджується набагато швидше, що особливо важливо для віддалених наукових закладів.

«Створення інформаційної освіти як нової системної якості освіти в процесі входження України в єдиний європейський освітній і науковий простір актуалізує доповнення та розвиток цих принципів, формування принципів інформаційної освіти», – стверджує О. Мельник. Цими принципами можуть стати такі показники: інтерактивність, процес навчання в режимі «онлайн», застосування електронного формату документації контролю успішності, наявність віртуальних груп, які моделюють звичну присутність студентів, віддалений доступ до навчального матеріалу, інформаційних ресурсів, баз знань, формування нових соціальних зв'язків між фахівцями, закладами, системами, присутність у єдиному європейському інформаційному потоці і всебічне формування цієї інтелектуальної віртуальної платформи. Створення єдиної інтелектуальної платформи у віртуальному світі, суть якої полягає в об'єднанні великих масивів інформації освітнього і наукового характеру, є важливим завданням сучасної освіти. Таку функцію виконують сучасні науково-освітні мережі, що, безперечно, спрощують рівень доступності до інформації, в певній мірі спрощують і прискорюють освітній процес. Онлайн-консультації, відеоконференції, дистанційність, зв'язок фахівців з різних країн – це ті можливості, які сьогодні пропонують освітні мережі [3]. Таким шляхом освіта виходить на новий рівень. Цю позицію поділяє більшість прогресивних сучасних дослідників: «Зараз і в майбутньому неможливо буде повноцінно розвивати освіту, знаходячись в ізоляції. Інформаційне суспільство потребує від освіти інтеграції та комунікації для переходу до нового стану, нової якості освіти» [6, с. 88].

Висновки. Отже, сьогодні в Україні продовжується впровадження інформаційних технологій в освітній сфері, хоча більшість університетів потребує технічної та організаційної підтримки. Втім, Україна продовжує процес влиття у єдиний науково-освітній простір, що, без сумніву, буде корисним для розвитку вітчизняної науки та освіти. Важливу роль в цьому процесі відіграє віртуальний університет як складна комплексна система забезпечення віртуальної освіти; вона є незамінною складовою сучасного університету. На нашу думку, наявність віртуальної освіти серед варіативності форм навчання є закономірним для сучасного співтовариства, а цінність віртуального університету відображається у перевагах, які він може дати сучасній людині.

Література

1. Бейсенова Г. Проблемы образовательного знания в диспозитиве культуры // Г. Бейсенова. – Алматы : Искандиер, 2005. – 256 с.
2. Дильтей В. Собрание сочинений : в 6 т. / В. Дильтей ; под ред. А. Михайлова и Н. Плотникова. – М. : Дом интеллектуальной книги, 2000. – Т. 1 : Введение в науку о духе: Опыт полагания основ для изучения общества и истории / пер. с нем., ред. В. Малахова. – 2000. – С. 270–730.
3. Журавський В. Болонський процес: головні принципи входження в Європейський простір вищої освіти / В. Журавський, М. Згуровський. – К. : ІВЦ «Політехніка», 2003. – 200 с.
4. Козловська І. Філософсько-методологічні аспекти інтеграції знань у змісті сучасної освіти / І. Козловська // Педагогіка і психологія проф. освіти. – 1999. – № 3. – С. 23.
5. Кулик О. Інформаційні технології як чинник управління якістю освіти / О. Кулик [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.sworld.com.ua/index.php/ru/c115-4/24559-115-167>.
6. Мельник О. Інтеграційні процеси і формування науково-освітнього простору (на прикладі науково-освітніх мереж) / О. Мельник // Вісник НТУУ «КПІ». Філософія. Психологія. Педагогіка. – 2009. – № 2 (26). – С. 86–88.
7. Новіков Ю. Інформаційна технологія створення дистанційних інтернет-систем навчання : автореф. дис. ... канд. техн. наук : спец. 05.13.06 «Інформаційні технології» / Ю. Новіков ; Нац. техн. ун-т України «Київ. політехн. ін-т». – К., 2013. – 23 с.
8. Павицька С. Освіта в контексті формування віртуальної культури особистості / С. Павицька // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. – 2008. – № 35. – С. 207–215.
9. Панченко Л. Цінності освіти в контексті глобалізації / Л. Панченко // Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія № 7. Релігієзнавство. Культурологія. Філософія : Зб. наукових праць. – № 15 (28). – К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2007. – С. 158–163.
10. Про систему дистанційного навчання «Віртуальний Університет» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vu.net.ua>.
11. Свириденко Д. Академічна мобільність: відповідь на виклики глобалізації : [монографія] / Д. Свириденко. – К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2014. – 279 с.
12. Свириденко Д. Мультикультуралізм як основа міжособистісної комунікації в процесах академічної мобільності / Д. Свириденко // Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв: наук. журнал. – 2014. – № 3. – С. 13–17.
13. Терепицій С. Генезис аксіологічних полюсів ландшафту освіти: між естетизмом елінізму та утилітаризмом сучасності / С. Терепицій // Релігія та Соціум. Міжнародний часопис. – 2015. – № 4 (20). – С. 115–121.
14. Шуневич Б. Розвиток дистанційного навчання у вищій школі країн Європи та Північної Америки : автореф. дис. ... докт. пед. наук : спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки» / Б. Шуневич ; Ін-т вищ. освіти АПН України. – К., 2008. – 36 с.

Анотація

Цзоу Ч. Ціннісний вимір віртуального університету: між традицією та інноваціями. – Стаття.

У статті автор аналізує специфіку віртуальної освіти, виявляє цінності класичного та віртуального університету. У статті представлений ціннісний потенціал віртуальної системи освіти для сучасної особистості. Автор статті доводить необхідність переосмислення феномена освіти на сучасному етапі її розвитку через виникнення нових елементів в освітньо-науковій системі, таких як «віртуальний університет», «віртуальна освіта», «дистанційна освіта». Існування таких форм освіти є необхідною умовою сучасного інформаційного суспільства, а входження елемента освіти до віртуального простору є закономірним етапом її розвитку. У статті представлено важливість існування єдиного освітньо-наукового простору і необхідність впровадження вітчизняного наукового співтовариства до європейських процесів в науці і освіті. Такий підхід української освіти та науки до світових процесів конструктивно вплине на розвиток вітчизняної науки.

Ключові слова: цінності, віртуальний університет, інформаційний простір, дистанційна освіта, віртуальна освіта, відкритий університет.

Аннотация

Цзоу Ч. Ценностное измерение виртуального университета: между традицией и инновациями. – Статья.

В статье автор анализирует специфику виртуального образования, выявляет ценности классического и виртуального университета. В статье представлен ценностный потенциал виртуальной системы образования для современной личности. Автор статьи доказывает необходимость переосмысления феномена образования на современном этапе ее развития из-за возникновения новых элементов в образовательно-научной системе, таких как «виртуальный университет»,

«виртуальное образование», «дистанционное образование». Существование таких форм образования является необходимым условием современного информационного общества, а входение элемента образования в виртуальное пространство является закономерным этапом ее развития. В статье представляется важность существования единого научно-образовательного пространства и необходимость внедрения отечественного научного сообщества к европейским процессам в науке и образовании. Такой подход украинского образования и науки к мировым процессам конструктивно повлияет на развитие отечественной науки.

Ключевые слова: ценности, виртуальный университет, информационное пространство, дистанционное образование, виртуальное образование, открытый университет.

Summary

Zou C. The value dimension of virtual university: between tradition and innovations. – Article.

In this article the author analyzes the specific virtual education showing the values of classical and virtual university. The author analyzes the value potential of virtual education system for the contemporary individual. The author proves the necessity of rethinking the phenomenon of education at the present stage of its development through the emergence of new elements in the education and research system, such as «virtual university», «virtual education», «distance education». Such forms of education are the requirements of the modern information society and education entering element to the virtual space is a logical step in its development. The article presents the importance of a unified educational and scientific space, and the need to implement the national scientific community into European processes in science and education. This approach Ukrainian Education and Science constructively to global processes affect the development of domestic science.

Key words: values, virtual university, information space, distance education, virtual education, open university.